

lonel ridică pensula și îi puse vârful lemnos în colțul gurii.

„Ca un pictor adevărat”, gândi Zorba, dormitând pe caloriferul fierbinte. Tărcuș aștepta cuminte, dar tare plictisit lângă minge, așa cum i-a zis lonel mai devreme:

– Hai, Tărcuș, stai locului, că nu mă pot concentra. Sau ieși cu Zorba afară și jucați-vă cu bulgări de zăpadă, cât eu voi desena. Știi că azi e ziua de naștere a mamei și vreau să o bucur.

Zorba stătea cu ochii închiși, sperând că va fi lăsat în pace. Tărcuș ținea resemnat botul pe labe, știind că va trebui să iasă afară dacă va face gălăgie, iar Zorba îl va privi de sus, mieunând „Ți-ammm zis eu!”.

Din când în când, Ionel se uita ba la unul, ba la altul și întreba, mai mult ca pentru sine:

– Oare ce culoare să pun aici? Care i-ar plăcea mamei mai tare?

– Mamei o să-i placă orice vei desena, că-i mamă, șopti atotștiutor Zorba.

„O sută nouăzeci și șapte, o sută nouăzeci și opt, o sută nouăzeci și nouă...”

Tărcuș își număra de necaz fiecare inspirație și expirație. Auzise de la Ionel că e bine să faci așa ca să te liniștești.

„Două sute... Dacă împart la 20 de respirații pe minut, cum scrie în enciclopedia lui Ionel, reiese că am stat așa zece minute. Of!”

„Nu mai pot”, se gândi el și se porni spre băiat.
Exact în clipa cea, Ionel se ridică brusc de pe scaun
și exclamă cu multă bucurie:

– Gata! Ce zici, Tărcuș, o să-i placă mamei? Uite,
ești și tu aici, spuse Ionel, scărpinându-l după urechi.

Cățelul era entuziasmat că a intrat în cronica familiei.

Zorba căscă, vrând să pară nepăsător, dar trăgea cu
ochiul pentru a vedea dacă este și el pe desen.

